

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 152/04-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. augusta 2004 v senáte zloženom z predsedu Eduarda Báránya a zo sudcov Juraja Babjaka a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť Ing. Ľubomíra Mihálíka, B., zastúpeného advokátom JUDr. M. M., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie jeho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na konanie v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 474/92 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 474/92 porušil základné právo Ing. Ľubomíra Mihálíka na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 474/92 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prieťahov.

3. Ing. Ľubomírovi Mihálikovi p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat'tisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Žilina p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Žilina j e p o v i n n ý zaplatiť náhradu trov konania Ing. Ľubomíra Mihálika v sume 9 340 Sk (slovom deväťtisícristoštyridsať slovenských korún) na účet advokáta JUDr. M. M., Advokátska kancelária, B., do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti Ing. Ľubomíra Mihálika vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 12. mája 2004 č. k. III. ÚS 152/04-8 prijal podľa ustanovenia § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. Ľubomíra Mihálika, bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. M., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie jeho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a základného práva na konanie v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 474/92.

Sťažovateľ uviedol, že 23. marca 1992 podal okresnému súdu návrh na začatie konania o vydanie nehnuteľnosti. Posledným relevantným úkonom okresného súdu bola výzva z 11. septembra 2000 na zaslanie rozhodnutia vo veci sp. zn. C-515/51, hoci právny zástupca sťažovateľa žiadal okresný súd o vytýčenie pojednávania. Úkon z 11. septembra

2000 bol prvým úkonom od 24. apríla 1998, keď súd opätovne predĺžil žalovanému lehotu na predloženie dokladov. Zástupca sťažovateľa zistil 19. apríla 2004 pri nahliadnutí do spisu, že časť spisovej dokumentácie bola v ten deň zahrnutá do spisu sp. zn. 14 C 474/92 po tom, ako sa určitý čas nachádzala v spise sp. zn. 12 C 473/92, a že zahrnutie časti spisovej dokumentácie späť do spisu sp. zn. 14 C 474/92 vykonala samosudkyňa Z. H., ktorá má spis sp. zn. 14 C 474/92 pridelený od začatia konania.

Okresný súd 8. januára 1997 vydal uznesenie o uložení zaplatenia sumy 1 500 Sk sťažovateľovi ako preddavku na trovy, ktoré si vyžiada ďalšie znalecké dokazovanie, 13. februára 1997 vykonal záznam o zložení sumy 1 500 Sk sťažovateľom, pritom do dňa podania sťažnosti neustanovil znalca a nenariadil znalecké dokazovanie a neuskutočnil ani jeden úkon, ktorý by sťažovateľ nemohol označiť ako zbytočný.

Takúto nečinnosť okresného súdu v dĺžke 7 rokov sťažovateľ hodnotí ako porušenie jeho práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ako aj porušenie práva každého na spravodlivé súdne konanie v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to aj vzhľadom na skutočnosť, že celková dĺžka konania presahuje 12 rokov. Navyše, zásah do spisovej dokumentácie, ktorého sa mala dopustiť zákonná sudkyňa, je podľa sťažovateľa aj porušením čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa ktorého každý má právo domáhať sa svojho práva na súde zákonom ustanoveným postupom. Občiansky súdny poriadok takúto manipuláciu so spisom nepripúšťa.

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že:

„postupom Okresného súdu Žilina vo veci pod sp. zn. 14 C 474/92 boli porušené nasledovné základné práva a slobody:

- *Právo na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky*
- *Právo na spravodlivé súdne konanie v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách...*
- *Právo domáhať sa svojho práva na súde zákonom ustanoveným postupom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.*

Podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona NR SR č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom znení Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu Žilina v konaní vo veci pod sp. zn. 14 C 474/92, aby vo veci konal...

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Okresnému súdu Žilina v konaní pod sp. zn. 14 C 474/93 pokračovať v porušovaní... základných práv a slobôd...

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi Ing. Ľubomírovi Mihálikovi... primerané finančné zadostučinenie vo výške 5.000.000,- Sk... a náhradu trov právneho zastúpenia... vo výške 9 340 Sk za 2 úkony právnej pomoci..."

Výšku primeraného finančného zadostučinenia sťažovateľ odôvodnil tým, že predmetom konania vo veci vedenej pod sp. zn. 14 C 474/92 je vydanie nehnuteľnosti, na ktorú bol vydaný súhlas v roku 1947 a trhovú hodnotu ktorej by dnes predstavovala sumu 5 000 000 Sk, ako aj stratou nádeje v súdy Slovenskej republiky, ktorým 23. marca 1992 zveril svoje právo. Listom z 2. júla 2004 právny zástupca sťažovateľa uviedol, že netrvá na ústnom prejednaní veci.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci 21. júna 2004 vyjadril predseda okresného súdu, ktorý uviedol, že v mesiacoch máj a jún sa celý súd sťahoval do inej budovy, a preto mešká s agendou Spr. Predložil spis spolu s prehľadom úkonov, pričom uviedol, že súhlasí s upustením od pojednávania, že zo spisu, prehľadu a judikatúry je zrejmý objektívny stav, ako aj že sudkyňa v máji odišla do starobného dôchodku a práve prebieha výberové konanie na 5 miest sudcov, ktoré by mali byť po súdnych prázdninách obsadené.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vo veci sp. zn. 14 C 474/92:

Sťažovateľ podal 23. marca 1992 návrh na začatie konania o vydanie nehnuteľnosti proti odporcovi O. K. s manželkou (ďalej len „odporca“ alebo „žalovaní“) a veci bola na okresnom súde pridelená sp. zn. 14 C 474/92.

Okresný súd 1. apríla 1992 zaslal opis návrhu na vyjadrenie žalovaným.

Dňa 11. mája 1992 okresný súd zaslal vyjadrenie žalovaných sťažovateľovi a žiadal ho, aby zaslal ďalšie doklady pod hrozbou zastavenia konania. Vyžiadal tiež spisy Štátneho notárstva Žilina sp. zn. RI 355/1973 a sp. zn. RII 215/76 a dedičské spisy po nebohých J. a A. M.

Dňa 31. júla 1992 nariadil okresný súd termín pojednávania vo veci na 11. august 1992.

Dňa 11. augusta 1992 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené za účelom znaleckého dokazovania.

Dňa 6. októbra 1992 bolo vydané uznesenie o nariadení znaleckého dokazovania a spis bol 27. októbra 1992 zaslaný znalcovi.

Dňa 24. novembra 1992 okresný súd uznesením priznal znalečné a nariadil termín pojednávania na 3. december 1992.

Dňa 3. decembra 1992 okresný súd pojednávanie odročil na 15. december 1992 s tým, že predvolá súdneho znalca, toho dňa pojednávanie odročil z dôvodu nutnosti doplnenia znaleckého posudku.

Dňa 4. februára 1993 okresný súd vydal uznesenie o nariadení doplnenia znaleckého posudku.

Dňa 18. mája 1993 vyzval okresný súd sťažovateľa na zloženie doplatku zálohy za znalecké dokazovanie a zaslal znalecký posudok sťažovateľovi a žalovaným.

Dňa 23. septembra 1993 okresný súd nariadil termín pojednávania na 12. október 1993, toho dňa bolo pojednávanie odročené na neurčito za účelom výsluchu svedkyne, predloženia citovaných zákonov a doplnenia znaleckého dokazovania.

Dňa 15. decembra 1993 okresný súd vydal uznesenie o priznaní znaleckej odmeny.

Dňa 14. apríla 1994 okresný súd dožiadal o výsluch svedkyne A. K. Obvodný súd Bratislava 2.

Dňa 31. januára 1995 okresný súd vyzval účastníkov na vyjadrenie, či trvajú na výsluchu svedkyne, ktorá podľa dožiadaného súdu nemohla byť vypočutá.

Dňa 14. februára 1995 bol spis opätovne zaslaný dožiadanému súdu na výsluch svedkyne.

Dňa 11. októbra 1995 okresný súd nariadil pojednávanie na 16. november 1995, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom výsluchu svedkyne L. D.

Dňa 26. marca 1996 okresný súd nariadil pojednávanie na 18. apríl 1996.

Dňa 18. apríla 1996 bolo pojednávanie odročené za účelom výsluchu odporcu, ktorý nebol dovtedy vypočutý, a uložil sťažovateľovi predložiť doklady zo Štátneho ústredného archívu v Bratislave v lehote 15 dní a uviesť aj ďalšie návrhy dôkazov.

Dňa 10. mája 1996 okresný súd opätovne vyzval účastníkov na podanie návrhov, aké dôkazy navrhujú vo veci vykonať, a sťažovateľa vyzval na predloženie dokladov žiadaných na pojednávaní 18. apríla 1996.

Dňa 3. decembra 1996 okresný súd nariadil termín pojednávania na 12. december 1996, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom doplnenia znaleckého posudku a predloženia rovnopisu dokladov, ktoré sťažovateľ uviedol na pojednávaní.

Dňa 8. januára 1997 okresný súd vyzval sťažovateľa na zloženie zálohy na ďalšie znalecké dokazovanie.

Dňa 26. júna 1997 okresný súd nariadil pojednávanie vo veci na 8. júl 1997, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom predloženia ďalších dokladov potrebných na znalecké dokazovanie.

Dňa 23. septembra 1997 okresný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa, aby doplnila ďalšie vecné skutočnosti súvisiace s návrhom (druh trvalých porastov, ich vek a počet) v lehote 15 dní. Toho istého dňa vyzval aj zástupcu žalovaných na predloženie dokumentácie aj zmeny účelu užívania od stavebného úradu tiež v lehote 15 dní.

Dňa 24. novembra 1997 okresný súd opätovne urgoval zástupcu sťažovateľov, aby predložil doklady v lehote 10 dní.

Dňa 5. decembra 1997 zástupca žalovaného oznámil, že mu bola zo štátneho archívu predložená iná dokumentácia, a preto žiadal o 30-dňovú lehotu na predloženie dokladov.

Dňa 9. decembra 1997 bola lehota predĺžená do konca januára 1998.

Dňa 24. apríla 1998 okresný súd znovu urgoval predloženie dokladov žalovaným.

Dňa 9. augusta 2000 zástupkyňa sťažovateľa urgovala vytýčenie pojednávania vo veci.

Dňa 24. augusta 2000 okresný súd pokynom nariadil vyzvať sťažovateľa aj žalovaných na zaslanie rozhodnutia okresného súdu z roku 1951 týkajúceho sa sporu

o zaplataenie 219 926 Sk, v ktorom vystupoval ako žalobca Československý stavebný podnik, n. p., a ako odporca Ing. J. M. Výzva bola expedovaná až 11. septembra 2000.

Zástupca žalovaných oznámil 2. októbra 2000 ukončenie poverenia na zastupovanie.

Dňa 6. októbra 2000 nový zástupca žalovaných oznámil žiadané údaje a žiadal pripojiť súvisiaci spis okresného súdu sp. zn. 12 C 473/93.

Dňa 19. októbra 2000 sťažovateľ predložil obsiahle vyjadrenie k veci, ku ktorému pripojil aj dôkazy.

Dňa 19. apríla 2004 okresný súd vydal pokyn na pripojenie spisu sp. zn. 12 C 473/92.

III.

Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná súdom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ako to vyplýva z konštantnej judikatúry ústavného súdu, je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdneho orgánu, pričom k naplneniu tohto práva dochádza v zásade až právoplatným súdnym rozhodnutím.

Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (III. ÚS 173/03).

Ústavný súd pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ a „práva na prejednanie veci v primeranej lehote“ podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (vychádzajúc

z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva) vyslovil, že v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti, prípadne podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníkov konania a spôsobu, akým v konaní postupoval okresný súd (napr. I. ÚS 3/02, II. ÚS 813/00, III. ÚS 144/03 a iné).

K otázke uplatnenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd vo svojom rozhodnutí (I. ÚS 26/04) uviedol, že ak súd koná vo veci uplatnenia práva sťažovateľa inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu alebo inú právnu ochranu.

Vo veci sp. zn. I. ÚS 8/96 ústavný súd uviedol, že uplatňovanie zákonov v súdnom konaní a postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv.

A) Predmetom posudzovania konania pred ústavným súdom je žaloba o vydanie nehnuteľnosti.

Po oboznámení sa najmä s obsahom spisu okresného súdu sp. zn. 14 C 474/92 ústavný súd zistil, že ide o konanie náročné najmä na preukázanie pôvodných právnych vzťahov vzniknutých v štyridsiatych rokoch minulého storočia, ale aj skutkovo náročné preukazovanie, ktoré si vyžaduje aj znalecké dokazovanie.

Ústavný súd musel posúdiť konanie okresného súdu v jeho celom priebehu. Má však na zreteli jedno zo svojich prvých rozhodnutí, a to sp. zn. I. ÚS 49/93, podľa ktorého ústavný súd chráni ústavnosť spôsobom, ktorý upravuje ústava a zákon o ústavnom súde. Tento zákon nadobudol účinnosť 15. februára 1993. Neobsahuje ustanovenia o spätnej účinnosti, preto ústavný súd nemá oprávnenie konať a rozhodovať o porušení práv fyzickej osoby, ku ktorému došlo pred 15. februárom 1993.

B) Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa, nemožno vyvodit' záver, že by svojim konaním spôsobil alebo prispel k vzniku zbytočných priet'ahov v posudzovanom súdnom konaní.

Sťažovateľ vo veci predkladal dôkazy a reagoval tiež na pokyn súdu. Po predložení rozsiahleho vyjadrenia a dôkazov 19. októbra 2000 nereagoval na nekonanie súdu a až v apríli 2004 nahliadol do spisu zástupca sťažovateľa.

C) Pokiaľ ide o hodnotiace kritérium „postup súdu“, ústavný súd konštatuje, že v počiatočnom štádiu konania súd konal bez priet'ahov a úkony smerovali k rozhodnutiu vo veci. Toto konštatovanie sa týka najmä konania okresného súdu v rokoch 1992 a 1993.

V roku 1994 okresný súd vykonal len jeden úkon v apríli 1994, keď zaslal spis Obvodnému súdu Bratislava 2 na výsluch dožiadanej svedkyne. Spis sa vrátil z dožiadaného súdu 25. januára 1995 a opätovne bol predložený dožiadanému súdu 23. februára 1995. Dožiadanie bolo vykonané 11. apríla 1995.

V roku 1996 okresný súd 10. mája vyzval strany konania na predloženie dôkazov v stanovenej lehote a vo veci konal až s odstupom 6 mesiacov nariadením pojednávania. Podobne to bolo aj 8. januára 1997, keď vyzval na úhradu doplatku na ďalšie znalecké dokazovanie, ale pojednávanie nariadil až 26. júna 1997 s odstupom ďalších 6 mesiacov. Ako neúčelné sa javí vyzývanie na predloženie dokladov 19. septembra 1997, 21. novembra 1997 a 24. apríla 1998. V tomto prípade okresný súd mohol siahnuť aj k iným opatreniam podľa procesných predpisov. Od tohto úkonu okresný súd nekonal vyše 2 rokov až do 24. augusta 2000, keď vyzval na doplnenie dokladov, a potom až po takmer ďalších 4 rokoch 19. apríla 2004 vydal pokyn na pripojenie súvisiacich spisov.

Priet'ahy vo veci, v ktorej konanie začalo pred 12 rokmi, trvali 7 rokov, až zákonná sudkyňa v máji 2004 odišla do starobného dôchodku.

Argumentáciu predsedu okresného súdu týkajúcu sa personálnych a organizačných problémov v súvislosti s namietanými zbytočnými priet'ahmi v posudzovanom konaní ústavný súd neakceptoval ako právne významnú vo vzťahu k sťažovateľom namietanému

porušení jeho práv zaručených v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu v súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania čl. 6 ods. 1 dohovoru nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj problémy so zabezpečením primeraného počtu sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezabavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie (napr. II. ÚS 18/98, II. ÚS 58/02, III. ÚS 145/02).

S ohľadom na vyššie uvedené nemožno dobu predmetného konania vedeného na okresnom súde považovať z hľadiska čl. 6 ods. 1 dohovoru za primeranú a ani za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva sťažovateľa boli porušené (bod 1 výroku nálezu).

Sťažovateľ taktiež namietal porušenie základného práva domáhať sa svojho práva na súde zákonom ustanoveným postupom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ takéto porušenie svojho základného práva dokumentoval tým, že jeho právny zástupca nahliadnutím do spisu 19. apríla 2004 zistil, že jeho časť bola pripojená k inému spisu sp. zn. 12 C 473/92 a vrátená zákonnou sudkyňou do pôvodného spisu.

V tejto súvislosti ústavný súd nezistil porušenie procesných predpisov, ako vyplýva z jeho predchádzajúcej judikatúry, napr. sp. zn. I. ÚS 8/96, ktoré by bolo v rozpore s platným a účinným zákonom upravujúcim takýto postup. Takýto konkrétny postup ani sťažovateľ neuvádza a nepomenúva rozpornosť s konkrétnym ustanovením. V tomto bode návrhu ústavný súd nezistil porušenie základných práv a slobôd, a preto sťažnosti v tejto časti nevyhoveli (bod 5 výroku nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Sťažovateľ sa v návrhu domáhal vyslovenia príkazu, aby okresný súd v jeho veci sp. zn. 14 C 474/92 konal podľa Občianskeho súdneho poriadku.

Keďže k porušeniu základných práv sťažovateľa došlo nečinnosťou okresného súdu, ústavný súd využijúc svoju právomoc podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a ustanovenia § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázal mu vo veci konať bez priesťahov (bod 2 výroku nálezu).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal i priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 5 000 000 Sk, čo odôvodnil jeho citovou ujmu, stratou dôvery v nezávislý a nestranný súd, ktorý fakticky od roku 1997 prestal vo veci konať.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Pretože porušenie základného práva sťažovateľa, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred porušením a výrok ústavného súdu deklarujúci toto porušenie nepovažoval ústavný súd za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie (bod 3 výroku nálezu).

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľovi sumu 50 000 Sk. Pri určovaní výšky tejto sumy ústavný súd zohľadnil dĺžku zbytočných priesťahov a s nimi spojenú ujmu sťažovateľa spočívajúcu v pocitoch právnej neistoty a straty dôvery v efektívne uplatnenie svojich základných práv. Zároveň však zohľadnil aj právnu a skutkovú náročnosť sporu, ktorá je kladená v konaní v tejto veci na okresný súd.

Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal priznať trovy právneho zastúpenia vo výške 9 340 Sk za 2 úkony právnej pomoci.

Ústavný súd pri rozhodovaní o požadovanej náhrade trov vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 13 ods. 8 prvej vety, § 16 ods. 1 písm. a) a c), § 19 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách

advokátov za poskytovanie právnych služieb, pričom za jeden úkon prináleží suma 4 540 Sk spolu s režijným paušálom 136 Sk. Celkovo trovy konania predstavujú po zaokrúhlení sumu 9 340 Sk.

Predmetom konania pred ústavným súdom o sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy je ochrana základných práv a slobôd.

Predmet tohto konania je v zásade nevyjadriteľný v peniazoch a je nezameniteľný s primeraným finančným zadosťučinením, ktoré predstavuje náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch, alebo s hodnotou predmetu sporu, o ktorom sa koná pred všeobecným súdom (III. ÚS 34/03, I. ÚS 129/03).

Sťažovateľ bol v konaní pred ústavným súdom čiastočne úspešný a ústavný súd dospel k záveru, že uplatnená náhrada trov konania z hľadiska výšky trov právneho zastúpenia neodporuje platným právnym predpisom (bod 4 výroku nálezu).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. augusta 2004